

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Bönsöndagen

”Bönen”

1 Kung 3:5-14

Rom 8:24-27

Matt 6:5-8

Ps: 210, 528, 399, 7

Hur lär sig små barn att prata? Det sker naturligtvis genom att barn härmar sina föräldrar och upprepar det de säger och så småningom förstår de att det finns ett samband mellan lätena och sakerna omkring oss.

Men om barnen inte hade en aning om att de ljud som kommer från vår mun bär på information, att de är av särskild betydelse som sullet från till exempel kylskåpsfläkten inte är, hade de aldrig kommit på tanken att fästa sin uppmärksamhet på det och försöka härma våra ljud.

Det som forskarna har kommit fram till är alltså att barnen har ett medfött sinne för språkinläring. Koderna finns inprogrammerade från födseln. Det är alltså inte så att vi föds som ett oskrivet blad inom oss som väntar på att fyllas av omgivningen. Grammatikens byggstenar finns i vår hjärna från födseln.

Här finns det likheter med bön. Inte heller här är vi något oskrivet blad. Av oss själva skulle vi aldrig komma på tanken att börja be. Gud har planerat in kommunikationsutrustningen i oss, det har vi alla inom oss av födseln. Jag tänker på skapelseberättelsen att Gud blåste in sin livsande i oss, av födseln är alla människor därför andliga varelser. Vi har fått del av Guds Ande.

Paulus talar om det här i dagens epistel när han skriver att vi inte vet hur vår bön egentligen bör vara, att Anden vädjar för oss med rop utan ord. Vi har fått Anden som gåva, samma Ande som ber i oss och genom oss. När vi ber så faller vi in i denna bön som redan pågår. Böns grammatik finns inskriven i våra hjärtan.

Men samtidigt som förutsättningar för bönen redan är oss givna så kräver bönen också ett medvetet beslut. Jesus undervisar ju faktiskt om bön i dagens evangelium vilket ju förutsätter att det är något som måste läras. Det första han rekommenderar oss är att gå in i vår kammare och be i det fördolda. Så fort vi blir stilla i bön är Gud där, närvarande, han som ser även i det fördolda.

Men det är ju inte bara det att Gud ser i det fördolda. Gud vet vad vi behöver, redan innan vi bitt om det! Ja, jag skulle vilja lägga till att han vet bättre än vi själva vad vi behöver. Och då kommer ju den naturliga frågan: varför ska vi då be?

Martin Luther har ett bra svar på detta. I sin förklaring till Herrens bön där vi ber om det dagliga brödet skriver han: ” Gud ger oss dagligt bröd åt alla människor, oavsett om vi ber om det eller inte, men vi ber i denna bön, att vi ska erkänna det såsom hans gåva och tacksamt ta emot vårt dagliga bröd.”

Och det ligger mycket i det. Gud ger oss ständigt av sig själv: liv, hälsa och kraft. Alla får detta oavsett om man tror på Gud eller inte. Men tänk vilken skillnad det är för den som också ber om det och därmed tar emot det som en gåva från Gud! Då får vi leva ett liv i glädje och tacksamhet istället för att ett liv där man tar allt för givet och därmed inte längre tänker på det goda som vi får.

Jag fick vid ett tillfälle lyssna till en *livscoach*. En livscoach har som uppgift att hjälpa oss att få ut mer av livet. Hon sa många kloka och bra saker och bland annat ville hon lyfta fram tacksamheten som livsstil. ”När du ser en vacker solnedgång så låt dig uppfyllas av tacksamhet över detta”, sa hon.

Jag frågade då om man kan känna tacksamhet utan att ha någon att tacka? Om den där solnedgången bara är resultat av tillfälligheter och slump, finns det då anledning att känna tacksamhet? Förutsätter inte tacksamhet både en givare och en mottagare?

Det är den skillnaden som tron på Gud ger oss. Gud låter visserligen sin sol att gå upp för både och onda och goda, som Jesus säger, och alla får dagligt bröd oavsett om man ber om det eller inte, som Luther sa, men när vi först ber om det och sedan tackar för det så blir det så mycket större. Bönen skänker livet mening.

Sen är ju livet inte bara vackra solnedgångar. Det förekommer storm och oväder ibland också. Och vid sådana tillfällen är bönen viktigare än någonsin, och framförallt att vi har en etablerad vana att be.

Vi är vanemänniskor. Det kan ta tid att bygga upp en vana, men när den väl finns där är den svår att rubba. Bär vanan, så bär vanan dig. Det gäller framförallt när vi pratar om bönevanor. Att avsätta en stund varje dag för bön, oavsett om vi tycker att vi behöver det eller inte, skapar en vana som hjälper oss även de dagar då livet är svårare. Då blir vi burna av bönen.

Men för att vanan ska finnas där behöver den underhållas, man kan inte vänta tills stormen kommer och då tänka att nu ska jag börja be. Nej, då är det så dags!

Precis som vi behöver dagligt bröd för att leva, behöver vi också daglig bön. Vi lever inte bara av bröd utan av varje ord som utgår ur Guds mun. Sen kan vanan se olika ut för olika människor. Vad är bönekammaren i ditt liv? Kammaren där fadern ser i det fördolda? Det kan förstås vara ett fysiskt rum, det kan också vara när du tar en promenad. Om du pendlar dagligen kan bönekammaren vara din bil.

Men när det gäller bön, vill jag avsluta med detta att det är något som redan pågår inom oss. Det är inget vi uppfinner. Vi hade aldrig kommit på idén att börja be om Gud inte sökt oss först. Det vi gör när vi ber är att uppmärksamma oss själva på detta. Vi vet inte hur vår bön bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord.